

naša zvezda

Poziv

Prva, splošna in največja nevarnost za vero in kulturo je danes brezbožni komunizem. Dolžnost vseh, ki spoštujejo človeško dostojanstvo, ki so po krstu postali otroci božji, je boj zoper to pošast. Dolžnost je še posebno MK, ki so po svojem 1. pravilu obvezane, da »branijo Cerkev Jezusa Kristusa pred napadi brezbožnikov«, in ne le dolžnost, marveč tudi njih slavno izročilo že od početka, ki so ga prevzele od svoje velike zaščitnice, ki je »sama zatrla vsa krivoverstva po vsem svetu«.

Zato moramo neobhodno trojno izvršiti:

1. Vsaka MK naj apostolsko moli v ta namen. Molitev je naše zmagovito orožje. Vztrajni in zaupni molitvi je Kristus dal velike obljube. Ko je Turek razsajal po naših deželah, ko so naši očetje skoraj izkrevavali v boju z njim, je ves krščanski svet molil in — zmagal. — Molimo zasebno, molimo tudi skupno, vsaj kratko molitev, pri vsakem sestanku.

2. Vsaka MK naj pouči svoje člane o strahotni nevarnosti brezbožništva, o načelih, metodah in propagandnih sredstvih komunizma. Proučimo z njimi temeljito zad-

nje nagovore svetega očeta (od 22. V. 1936, ob otvoritvi vatikanske razstave tiska, od 14. IX. 1936, beguncem iz Španije). Važne dokumente in mnogo snovi nudijo »Lettres de Rome sur l'athéisme moderne« (Roma, Piazza S. Maria Maggiore 7).

3. Vsaka MK mora v tem času podvojiti svojo v n e m o. Verska poglobitev, iskreno prizadevanje za lastno svetost, h e r o i z e m v boju za krščanske čednosti, je resna zahteva naših dni. Vzdravimo tiste, ki še spijo: saj drugače v skušnjavi ne bodo obstali. Ne trpimo v svojih vrstah borcev na papirju ali iz papirja, ali pa iz svinca. Vzbudimo v vseh voljo, biti Kristusova udarna četa. Zato pa je nujen aktiven apostolat. Vplivajmo na svoje tovariše, opozarjajmo jih na njih zmote, pridobivajmo jih za svoje ideje.

Mar je res nujno potrebno za naše prebujenje in vstajenje k popolnemu katoličanstvu, da doživimo prej na lastni zemlji brezbožne in nekulturne grozote boljše vizma? Bog ne daj! — Na delo in v boj za Kristusa z Marijo!

Mladina je upanje naše

Bilo je v velikih počitnicah, meseca julija, ko je ob mraku zagorel na gori mogočen kres. Svetil je daleč na okrog in preganjal temo. Okrog kresa je bilo zbranih par sto mladih fantov, borbenih, mladih, za vse lepo vnetih src. Prisegli so: **Kakor ta ogenj preganja temo in sveti v mrak, tako hočemo tudi mi s svojim delom in vzgledom preganjati temo zmot in prinašati narodu slovenskemu luč resnice; kakor so razgreti naši obrazi ob silnem ognju, tako naj bodo razgreta naša srea, polna silnega plamena ljubezni do ljudstva našega; kakor se dviga ta plamen proti nebu, tako naj se dviga naša molitev pred prestol Boga, molitev za nas — za naše delo v korist doslej tako težko preizkušene slovenskega ljudstva. In iz njih silnih, mladih grl, iz močnih mladih prs je privrela ona, tako naša pesem: »Slovenec sem, Slovenec sem, tako je mati d'jala.« Niso se še v dalji porazgubili glasovi pesmi, še jim je zvenela v ušesih in sreč in že so zapeli drugo, prav tako lepo in mogočno: »Povsod Boga, po naših družinah, po šolah, po naših uradih...«**

Pred zbrano množico stopi mlad, visokovzrastel fant, blestečih oči, odločnih, pogumnih potez, in jim govori: »Tudi španska mladina je prisegala ljubezen svojemu narodu in Bogu, a vendar je danes zajel ogenj sovraštva mnoga mlada srea, zajel premnoga španska svetišča in jih spremenil v ruševine in pepel... Kje je vzrok za vse to? — Španska mladina ni bila dovolj katoliška, ni bila dovolj odločna in pogumna, ni bila dovolj pripravljena in poučena v važnih sodobnih vprašanjih. Ta mladina ni bila dovolj organizirana in med seboj strnjena, ta mladina ni znala pridobiti za isto pri-sego in za isto ljubezen še drugih. Zato je toliko gorje zajelo španski narod in špansko mladino.«

Vprašal jih je: »Ali boste vi, fantje, dopustili, da bi ogenj sovraštva kdaj napolnjeval srca slovenske mladine, da bi ogenj sovraštva uničeval naša slovenska svetišča po naših gorah in doleh, svetišča, te zgovorne priče globoke vere in požrtvovalnosti naših pradedov? Ali boste kdaj dopustili, da bi medsebojno sovraštvo uničevalo življenje naših bratov in naših sestra?«

Kot en sam glas so mu odgovarjali vsi:

»Tega ne bomo dopustili nikdar! Nikdar ne bo zajel ogenj sovraštva naše mladine, nikdar naših cerkva, nikdar življenja naših bratov in naših sestra. Prisegamo danes slovesno: Naši očetje so dom branili, branili ga bomo še mi; naši očetje so vero branili, branili jo bomo še mi; za čast naših očetov in mater, za čast naših sestra, velja, da smo kladivo, kladivo v rokah Boga.«

Da bomo pa tem laže izvedli to svojo veliko nalogo in častno dolžnost, slovesno obljublamo svojemu rodu in Bogu, da bomo, kot smo nocej sklenjeni krog ognja, sklenjeni vedno ostali, združeni v en sam krog, v eno samo bojno črto med seboj edinih, neustrašnih, na žrtve in odpovedi pripravljenih borcev za rod in Boga. Naj pride, kar hoče, klonili ne bomo nikdar, nikdar omahovali in med nami ga ne bo, ki bi se izneveril.

Vemo pa tudi, še mnogo jih je, dobrih, sposobnih, blagih fantov, ki odklanjajo nas, ki pa iščejo cilje svojemu delu in življenju, in to mogoče celo v prevarah. Tudi tem kliče mo glasno: Vi vsi, ki ljubite svoj rod, vi vsi, ki hočete delati zanj, se zanj žrtvovati, vi vsi, ki hočete spoštovati one svetinje, ki so reševale naš narod skozi stoletja in jih narod spoštuje in

ljubi še danes, vi vsi, ki ste ponosni na to, da ste Slovenci in posebej še katoliški Slovenci, vi vsi stopite k nam, v naše vrste, da bomo močni dovolj, da bomo narodu svojemu zagotovili zmago nad sovražniki njegovimi in božjimi tudi v bodoče. Skupno hočemo študirati važna vprašanja, skupno iskati rešitve problema današnjih dni, skupno bomo iskali jasno pot k cilju našemu: graditi svojemu ljudstvu prijeten dom in življenje, katerega bo lahko veselo in nanj ponosno. —

Tako je prisegel mlad rod zbran okrog ognja. Ugašal je ogenj v njih sredi, mrak in tema je zajemala kraj, a vžgal se je in mogočno zagorel nov plamen v njih srcih, ogenj, ki je iz njihovih duš pregnal vsako temo in malodušnost in jih napolnil z novo bogato vsebino: živeti za Boga in za ljudstvo.

Tiho so se razšli na svoje domove, a v njih dušah je pelo in se glasilo tako sladko in tiho: Naši očetje so vero branili, branili jo bomo še mi. Naši očetje so dom branili, branili ga bomo še mi. Za čast naših očetov in mater, za čast naših sestra, velja, da smo kladivo, kladivo, kladivo v rokah Boga.

Marsikdo izmed njih vso noč ni zatisnil očesa. Vso noč je v duši gorela pristega in komaj je nastopila jutranja zarja na nebu, že je ta ali oni hitel od fanta do fanta, od duše do duše in s prijazno besedo pridobival za iste cilje in za iste naloge. In četa je rasla, rasla v celo armado mladih, pogumnih borcev in ljudje so opazovali njih delo in njih življenje in govorili med seboj: »Da, mladina je upanje naše, da, mladina je cvet naroda.«

Tvoj vpliv

(Glej 3. štev. N. Zv.)

Iz Kočevja pišejo: »Gotovo ima vsakdo vsaj nekaj naštetih zmožnosti. Zato ne zakoplji svojih zakladov in talentov, ampak pojdi na delo, razvij jih in trguj z njimi!«

Vendar pa niso opredelili teh lastnosti po važnosti njih vpliva. Zato dodajemo še to: Nima vsakdo vnanjih darov v obilici. Morda nisi dobrega zdravja, si pri igri neroden in v svojem razredu nisi med prvimi... Toda če si veder optimist v življenju, prijazen do vseh in iskren, neuklonljivo zvest svojim katoliškim načelom v besedi in posebno še v svojem lastnem življenju, če živi ogenj v tvoji duši gori, boš imel brez dvoma velik vpliv na svoje tovariše.

Poleg naravnega je še nadnaraven vpliv! Če Kristus živi v tebi, bo Kristus v tebi in po tebi vplival s svojo milostjo, s svojim nevidnim, a globokim delovanjem na tvojo okolico. Živi torej s Kristusom, spolnuj brez šuma in brez besedičenja svoje dolžnosti, trudi se, da bo vedno več milosti v tvojem srcu, ki se bo pretakala v druge duše... Tako boš luč in kvas in življenje mnogim. — Zavedaj se, da nam je rečeno: Vi ste sol zemlje!

V spodbudo in posnemanje

Nekatere DMK podajo tole naročilo svojim nastopnim kandidatom:

Napiši lastnoročno na čist list dvakrat sledeče:

»Obljubim zvestobo Kristusu Kralju in Njegovi sveti Materi.« To obljubo hočem pogosto obnavljati. Zvest hočem biti praporu MK in odločno hočem hoditi za Kristusom. Odslej se bom dober pripravljaj na cerkveni sprejem. Da bom pa vreden posvetiti se za vedno Devici Mariji, hočem v tej zadnji preizkušnji po svojih najboljših močeh sledeče storiti:

1. Zjutraj in zvečer molim kleče svojo kongregacijsko molitev; vsak večer spraševanje vesti.

2. Vsakih 8 dni grem k sv. obhajilu.

3. Pozdravljam Kristusa, svojega Kralja, v vsaki cerkvi in v vsakem duhovniku.

4. Redno in točno obiskujem sestanke, skupne sv. maše in verske prireditve MK.

5. O vseh vprašanjih glede MK se porazgovorim z voditeljem, ki mi ga je dala Cerkev, in sprejemem njegove odločbe.

6. Trudim se svoje napake spoznati in popraviti.

7. Hočem biti poslušen, marljiv in odkritosrčen doma, v šoli in v MK.

8. Varujem se neprimernih besed, razgovorov in tovarišev.

9. Svojim sokongreganistom sem dober, vesel in uslužen tovariš.

10. Kot pravi kongreganist ljubim svojo Cerkev in svojo domovino.

Ljubljana, dne . . . . .

Podpiši oba lista in pojdi z njima k g. voditelju, da ju še on podpiše. En list daj njemu, enega hrani sam, da se boš vsak dan spominjal in držal svojih sklepov.

Naš poklic

Katoliški dijak nima samo spomina in razuma, ne sprejema samo in prebavlja. Marveč on hoče delati. Zato potrebuje ciljev in idealov. Nisem eden izmed tistih, ki podcenjujejo človeka. Ne verjamem, da bi si ti mladeniči, ki so se odločili za Kristusa in vse svoje življenje posvetili edinole ustanovi, na kateri je zasajeno znamenje križa, postavili za edini in zadnji cilj svojega truda — dosego imenitnega naslova, strokovnega znanja in vsakdanjega kruha. Hočeš nočeš, živimo v dobi, ko velja bolj kot kedaj prej: *noblesse oblige*. Živimo v dobi, ko naslov kristjana človeka ne veže samo, da je rezerviran, marveč mu nalaga težko odgovornost ter široko in krepko aktivnost. Sleherni katoličan mora dandanes pričakovati, da ga bodo izpraševali, in mora biti pripravljen, dati odgovor.

Mladina, poslušaj! Povedal ti bom nekaj, kar te bo morda osupnilo. Prihajaš v moška leta, v ono dobo, ki jo Rusi imenujejo: mračni čas. Takrat je nebo grozeče in se zemlja trese pod tvojimi nogami. Kar ti pa hočem povedati, je to: *zavida me te!* Zakaj, še ni bilo dobe, ko bi se nudilo onim, ki imajo resnico, bodisi duhovnikom ali neduhovnikom, lepše, večje polje *osvajanja*, nego je današnja.

Paul Claudel

Pismo nemških škofov proti boljševizmu

Za novo leto so nemški škofje izdali skupno pastirsko pismo, v katerem pozivajo na boj proti boljševizmu. V tem boju hočejo podpirati prizadevanja vlade. »Ker je boljševizem zakleti sovražnik državnega reda in obenem, še več: v prvi vrsti, uničevatelj vere, ki usmerja svoje prve napade proti služabnikom in poslopljem cerkvenega življenja, kakor je to ponovno pokazal v Spaniji, ker je torej skupno z državnim redom ogroženo tudi cerkveno življenje, je postalo sodelovanje pri obrambi proti tej satanski sili brez dvoma aktualna naloga, tudi verska in cerkvena. Škofje nikakor nočejo mešati vere in politike, niti povzročiti kake nove vojne: oni so in ostanejo apostoli miru in samo kot taki pozivajo vernike, naj se bore proti tej nevarnosti z orožjem Cerkve.« Potem navajajo štiri vrste orožja v boju proti boljševizmu: molitev, beseda, dejanja, sprava. »Morda je boljševizem danes kazen božja, kakor je nekoč bila kazen božja Atilov bič; zato je treba potolažiti božjo jezo z deli sprave.« Škofje opozarjajo na to, da se Cerkev že 40 let bori proti boljševizmu. Pritožujejo se, da Cerkev v Nemčiji nima svo-

bode pri svojem delu zoper boljševizem, da nima miru, da jo obtožujejo celo tajnih zvez s komunizmom, kar je veliko obrekovanje, ki ga škofje z vso odločnostjo zavračajo: »Katolicizem in boljševizem sta si v nasprotju kot ogenj in voda. Katoličani morajo odklanjati absolutno in radikalno vsako obliko boljševizma.« Dalje se v tem pismu nemški škofje zelo odločno pritožujejo nad nezaupanjem, ki vidi v vsakem pravem katoličanu skritega sovražnika države, nad nasilno propagando nemške vere, ki uživa pri svoji propagandi vso svobodo, dočim je ima Cerkev vedno manj, in ki hoče zabrisati v narodu Kristusa in njegov nauk ter ga nadomestiti z neko »materialistično vero mesa in krvi«. Pritožujejo se nadalje nad preganjanjem katoliške šole, ki ji je bil v konkordatu zagotovljen obstoj in razvoj. Boli jih nadalje setev sovražstva — posebno med mladino — proti duhovnikom, proti Cerkvi, proti raznim cerkvenim pobožnostim: z žalostjo jih navdajajo žalitve in zasmeševanja naše vere in svetih stvari, še bolj pa propaganda za apostazijo, kateri so izpostavljeni predvsem katoliški državni uradniki. A vkljub vsemu temu hočejo katoličani sodelovati z državo pri boju proti boljševizmu, vendar z dostavkom, da od svoje vere ne bodo odstopili niti za vejico in da ne bodo izdali niti ene pravice Cerkve.

Katoliška Cerkev v Nemčiji se bori — kakor je iz tega pisma razvidno — proti dvema močnima sovražnikoma: proti boljševizmu in proti pretiranemu nacionalizmu. Tam je ta boj posebno oster; bije se pa povsod, tudi pri nas!

★

M. Fr., 1. razr. real. gimn. — Prekasno si poslal za božično štev. svojo prvo pesem. Vendar jo zdaj priobčimo, nekoliko opiljeno.

Božična.

Pastirci so komaj dobro zaspali, že jih poklical je angelček zali: »Pojdite v Betlehem v štalico vsi, tam mali Zveličar milost deli. Tam v štalici na slamici droban leži, vsakega sprejme, se vsakemu smeji.« Jezušček prosi jih z materjo Marijo, naj mu srca podarijo — ker jih tako rad ima, da življenje zanje dá.

S. — Ljubljana. — Obljubo si spopolnil, a pesem ni še zrela.

★

Lahko delo je imela Fortuna, bóžica sreče, preudarjajoč, komu naj bi prisodila nagrado 100, 75 ali 50 din za rešitev nagradnih nalog v dijaškem kongregacijskem koledarčku za šolsko leto 1936/37, stran 122. Za njeno naklonjenost so se potegovali le štirje tekmeči.

Prvo nagrado, 100 din, dobi Černetič Silvo, cand. phil., Ljubljana, ki je odlično rešil vse tri naloge;

drugo nagrado, 75 din, dobi Klobovs Anton, Dijaški zavod v Kranju, ki je rešil prvo in tretjo nalogo;

tretjo nagrado, 50 din, dobi Zovič Marjan, V. razr. škof. klas. gimn. v Št. Vidu, ki je rešil tretjo nalogo.

Četrta, ki je pravilno rešil vse naloge (Misjak Ivan, VIII. razr. v Novem mestu), dobi tolažilno nagrado.

Dekleta se v svoji skromnosti za nagrado niso potegovala.

Marija v naši narodni epski pesmi

Odlomek iz predavanja »Versko življenje v naši narodni pesmi«.

3. Marija romarica.

(Dalje.)

Iz evangelija je slišal naš človek, kako je Marija »vstala in hitro šla v gore« obiskovat (Elizabeto, slišal, kako je šla s sv. Jožefom v Betlehem k popisovanju in je rodila Jezusa, kako je šla v Jeruzalem in ga darovala v templju, kako je bežala v Egipt, kako se je vrnila v Nazaret, odkoder je romala v veliki noči v Jeruzalem — pa je pripisal Mariji še druga romanja in pel o njih.

Tako srečamo v narodni pesmi Marijo prvič kot romarico tedaj, ko

Sveta Ana se je napravljala
na božjo pot na sveto goró,

a je svoji presveti hčerki odsvetovala, naj ne hodi z njo, če pa gre, naj vzame s seboj plenice. In Marija je šla in

Ko prišla je tretja ura noči,
Marija nam Jezusa porodi.
Pa angeli iz nebes gredó,
Mariji zlat stolček nesó:
»Marija tu prebivala boš,
vsem grešnikom milost dajala boš!« (Štrekelj, I. 424.)

In še vidimo Marijo, kako je prišla na hrib strmán, kjer je lepa ravan,

Tam gor pa drevo stoji,
k' že sedem let zeleno ni,

a ko se prikloni, »to drevce koj ozeleni« in v njegovi senci je Marija zibala Jezusa, ki

... je vsmiljenga srca,
kar ga pros' mo, vse nam da. (Štrekelj, I. 427—436.)

Poslej srečujemo Marijo z Jezuščkom:

Marija zgodi vstajala,
prelepo se je vmujvala,
na božjo pot napravljala,
na božjo pot, na Sveto goró

in Jezus je hotel tudi z njo, a se ji zdi prešibek, da bi mogel sam hoditi, in pretežek, da bi ga mogla nositi. Pa ga pusti doma in gre sama na goro, a ko pride na vrh, najde začudena gori Jezusa, ki ji pove:

»Po svetu moram rajžati,
grešnikom grehe odpuščati.« (Štrekelj, I. 463-465.)

Marija je prišla z Jezusom v naročju tudi do vode Rajne, ki jo je na njeno prošnjo pomiril, da je

... tiha postala,
ku je to uolje v glaži. (Štrekelj, I. 437.)

Ko je hodila na božjo pot na Sveto goro ali k Sveti Štifi ali v Marijino Celje ali na »sveto goro volovsko« ali na Jezero, noseč v naročju Jezuščka, se je utrudila in je prosila dekleta, ki jih je srečala ali dohitela, naj ji pomagajo nositi Jezusa. Zupanja hči ni marala, pač pa ji je pomagala uboga »vdovna hči«. In na Materino vprašanje obljubi Jezus obema plačilo:

Zupanji hčeri...
dosti blaga, malo otrok.
na unem sveti pogubljenje,
da bo po pekli šetala,
si lepi gvantec varvala.
Ti vbogi hčeri...
dosti otrok, malo blaga,
na unem svet' zveličanje,
zveličanje in svetli raj. (Štrekelj, I. 466—471.)

Drugače je bilo s študentoma, ki sta Marijo dohitela, ko je počivala pod lipo z Jezusom, ki je trdno spal. Ko ju je vprašala, če ne bosta počivala, sta se ji sama ponudila, da bi ji nesla Jezusa. Marija se je bala, da bi ju ne mogla dohajati, a sta ji obljubila:

»Mija ga čema nositi,
no poleg tebe hoditi.«

In ko sta prišla do svojega cilja in izročila Mariji Jezusa, ju je vprašala, kakšno plačilo bi rada. Odgovorila sta:

»Mija druga nič ne hočema,
ko najnim dušam sveti raj.« (Štrekelj, I. 472-473.)

Da bi bili tudi v naših dneh taki študentje! Marijo lahko še vedno srečaš na vseh svojih potih z Jezusom, ki ti ga ponuja, da bi ga nosil. Sprejmi ga, napravi veselje Materi in poplačala te bo kakor študenta v pesmi ali kakor starega berača, kateremu so kolena okamenela in oči iztekle od velike starosti in mu je obljubila, da — ko bo zmolil pred njenim oltarjem na gori sveti roženkranc:

Prišla 'ta, prišla vsak za svojo rokó,
golobeca dva, no 'ta te peljala
nebeška angelca, gor v sveto nebó.
no 'ta te prejela

(Štrekelj, I. 491.)

Savel-Pavel

K prazniku njegovega spreobrnjenja 25. jan.

V svojem božičnem nagovoru je papež Pij XI. z bolniške postelje opozoril svet na 1900 letnico Pavlovega spreobrnjenja.

Bilo je to čudovito spreobrnjenje! Savel, ves v ognju sovraštva do Kristusa, je poznal samo eno nalogo: uničiti mlado Cerkev, zatreti prve kristjane, zabrisati vse sledove nove vere! Ječe in kri — vse mu je prišlo prav, vsega se je poslužil, da bi dosegel svoj namen!

Pa prišla je ura Damaska, ki se je ni nadejal!

Prišlo je naenkrat, nepričakovano Kdo more razumeti, kdo razložiti, kaj se je v tej uri zgodilo v njegovi duši? Bilo je to božje delo. Mi vemo le to: brezmejno sovraštvo se je spremenilo v neizmerno ljubezen, ogenj in vnela sta ostala, Savel je postal Pavel!

Pavel, največji vseh apostolov, naš vzor in naš ideal v naših apostolata tako potrebnih časih! Ko nam je tako treba novih Pavlov! Ko toliko Savlov, v svoji slepoti napolnjenih s strupenim sovraštvom do Kristusa in Cerkev, kliče po Damasku, da bi spoznali, videli in slišali Njega, ki ga preganjajo iz človeških src!

Tudi mi čakamo svoje ure, ko nas bo Bog poklical na apostolsko pot! Mar nas še ni? Ali pa smo ta klic preslišali, ker ni v nas Pavlove pripravljenosti: »Gospod, kaj hočeš, da naj storim?« Mora tudi nad nas priti še ura Damaska?!

Postal je Njegov apostol, ki je brez strahu in brez sramu nesel Kristusovo ime v mesta in trge, pred neuke in izobražene, Jude in pogane, skozi trpljenje in zasmehovanje, do smrti.

Bil je apostolus Jesu Christi, servus, vincetus Jesu Christi. To je bil njegov poklic! »Gorje mi, če bi evangelija ne oznanjeval?«

Izvrševal je ta poklic povsod, ob vsaki priliki, ki se mu je nudila. Pred kraljem Agripo, pred namestnikom Festom, pred učenjaki v Atenah; v ječi je govoril o Kristusu in pridobival zanj cesarske straže in vse druge, ki so k njemu hodili. Ni mu bilo mar, da je nosil »vezi, kot hudodelec, a božja beseda se ne da ukleniti!«

Trpel je preganjanje in zasmehovanje. Tudi tega orožja se ni ustrašil. Nauk, ki ga je oznanjal, je bil popolnoma nov, neznan, nezaslišan, »Judom pohujšanje, poganom nespamet«. Pa ni odnehal. Nič ga ni potrlo ali spravilo v obup.

Ni omagal, ni izgubil poguma. »Presilno je moje veselje v vsej nadlogi... Vse premorem v njem, ki mi daje moč... Ljubezen Kristusova me priganja... Vsem sem postal vse, da bi jih kar največ pridobil... Ne iščem tega, kar meni koristi, ampak to, kar drugim, da bi se zveličali...«

Da bi prišlo nad nas tako spreobrnjenje! Da bi prejeli vsaj malo njegovega apostolskega duha, da poneseemo Njegovo ime kljub vsemu nasprotovanju med naš novi poganski svet! L.

Fanta s farme

Povest iz zapuščenega kata Vaccaria

(Dalje.)

Bazbalho in de Sonza sta bila ob pragozdu najbližja Ribeirova soseda. Barros in Gomes pa sta prebivala najgloblje v pragozdu, tako daleč gor v bližini planote Serra Gerala, da sta se mogla šele pred letom seznaniti s priseljenci iz nižine, prej pa sta se bila družila v gavhi s hribovskih poljan.

Edini Silverio da Cunha se ni udeleževal razvratnega početja belokožcev. Bil je priseljenec s Portugalske in je imel svoje velike nasade kaki dve uri daleč od obmejnih žičnih ograj Ribeira. Spočetka je tudi njemu prizadejal divji rod Indijancev marsikako škodo. A posrečilo se mu je, da je postal sčasoma njihov beli prijatelj in zdravnik in je vplival nanje tako, da so opustili marsikak zločin. Seveda se je moral pri tem prav junaško premagovati in, zlasti s početka prav nadčloveško, krščansko žrtvovati. A ljubi Bog mu je to poplačal z njegovimi otroki.

Vezi med da Cunhovimi in drugimi farmarji so bile kar najbolj rahle. Silverio jim ni bil ne sovražnik in ne prijatelj. Puščali so ga v miru in se ga izogibali, če je bilo le mogoče. To je bilo pa tudi vse, kar si je želel Silverio da Cunha zase in za lep mir svojega doma.

V krog te družine je stopil zdaj Roberto Ribeiro. Že prve ure v tej hiši so zbudile v njegovi duši ves oni, doslej prитайeni božji blagoslov iz njegovih otroških let.

Kakor se na gledališkem odru spreminja pozornica, tako so se nad dremajočim gozdom prikazovali zdaj črni zdaj modrozeleni obrisi, ki so se polagoma razsvetlili in oznanili nov dan. Iznad temnozelenih listnatih streh so se leno dvignili rdeči, kipeči plameni in v bele tenčice zavite megle, dokler ni slednjič z enim samim zmagoslavnim šopom žarkov planilo sonce izza temne gošče in potisnilo gozdnate, luči se boječe strahove nazaj v njih mrko kraljestvo.

Zgoraj v svoji sobi se je zbudil Roberto. Ker je pozno zaspal in ležal na tleh, ni prav nič pomišljal. Ni se udobno pretegoval ali zdehal, si mel oči in se pričkal, ali bi še spal ali bi vstal, kakor so navajeni zdravi zaspanci. Ko ubit se je okorno dvignil s trdega ležišča. Sam ni vedel, kaj mu je prav za prav. Ni bil vesel, pa tudi ne žalosten. Nekam ves top je bil, vse mu je bilo vseeno. Ta pobitost je bila posledica včerajšnjih pretresljajev njegove duše.

Molče in sam vase zaprt je sedel pri zajutreku med otroci družine da Cunha. Kiko, ki ga je bil pričakoval s kopicco perečih vprašanj, je bil kar plah spričo Robertove spremembe. Bil je tako mrzel in oduren. Komaj si je upal spregovoriti kako besedo.

Čeprav se je sonce še tako žarko smejalo skozi svetla okna, je bil v sobi mračen dan. »Pa se zahvalim za gostoljubnost,« je slednjič, ko je vstajal, dejal Roberto senjori. Ves čas je pri zajutreku preudarjal, kako bi se najlepše poslovil. »Upamo, da nisi zadnjikrat pri nas,« je prijazno odvrnila gospa da Cunha in Kiko je še vneto dodal: »Obljubiti nam moraš, da boš zares in kmalu še kaj prišel.«

Roberto je kar pritrjeval. A celo nič hudega sluteči Frančišek je spoznal, da ne misli resno, kar obljublja.

Na dvorišču sta topotala konja. Hlapec, ki je bil namenjen, da spremlja Roberta, ni imel nikakega orožja s seboj. Seveda, česa naj bi se pa tudi bali uslužbenci da Cunhovih?!

Roberto je kratko pozdravil in segel slehernemu otroku v roko. In že je bil v sedlu. Še enkrat je prisiljeno in brez veselja pomahal z roko Kiku, ki se je prisrčno poslavljajal od njega, in že sta oba jezdeca izginila vsem domačim izpred oči.

Hlapec je jezdil pol dolžine konja pred fantom in si zadovoljno prižvižgaval razposajeno, plesno pesem. Za fantove misli se ni zmenil. Jezdila sta po širokem kolovozu, picado-stezo so uporabljali samo za prenos manjših tovorov z osli. Po tem kolovozu so se ob žetvi glasno škripaje in leno pomikali vozovi z volovsko vprego. Roberto ni slišal slavnostnega speva različnih ptičev, ki je kar odmevalo po gozdu. Navdajala ga je ena sama misel: jezilo ga je, da se je tako tuje poslovil in da si ni znal pridobiti prilike, da bi še kdaj videl Frančiška. Saj bi bilo radi rdečkožcev zanj prenevarno, da bi kdaj sam skozi gozd pojezdil k njemu.

Ker je bil tako sam nase jezen, je zasadil ostroge v žival, da se je konj povzpel na zadnji nogi in se je hlapec začuden obrnil. Tedaj pa so sem od farme prihrumeli topotajoči udarci konjskih kopit in čez nekaj sekund je pridrivil neosedlani konj z jezdecem, ki ga, ležečega na hrbtu živali, ni mogel koj spoznati.

Ali je Indijanec?

Ko blisk je planil Roberto s konja. Napel je petelina na pištoli in se skrill za konja in čakal.

Oglasil se je vesel smeh in vrisk iz fantovskih ust, kar je pomenilo, da ni nobene nevarnosti. Bil je Kiko, ki mu je zaklical:

»Ali vidiš, da znam tudi jaz jezdit? Si mislil, da sem Indijanec, kaj ne!«

Ko je bil Roberto tako iznenaden, je bil brž spet ves domač ko sinoči.

»Bravo, bravo!« je kričal spet in spet.

»Pojezdil sem za teboj, da mi pošteno in zares obljubiš, da boš še kdaj prišel k nam,« je zaprosil Kiko in ga prijel za roko.

Fant je malo pomislil, nato pa oklevaje dejal:

»Tako težko pridem k vam... ker, ker...«

»Saj vem, vem; mama mi je pravkar povedala. Vendar povej mi, ali se ne bi mogla kdaj sniti zunaj na pampi? Prišel bi tjakaj.«

»Dobro,« je veselo odvrnil. »Tega se niti spomnil ne bi! Jutri... Če bi mogel priti, jutri krog dveh popoldne tja, kjer zavije steza v gozd...?«

»Velja! Na vsak način bom tam, na vsak način!« In že je bil deček spet na svojem konju in je zdrevil nazaj domov, kjer ga je pričakovala mati, dobra mati, kateri je bil od včeraj vdan tudi Roberto ko sin, izgubljeni sin, ki je slednjič le našel pot domov.

Cez nekaj minut ju je srečal sam gospodar, ki se je vračal domov iz taborišča Bugrov. Da Cunha se je začudil in bil vedno bolj in bolj nejevoljen, ker je videl svojega hlapca v družbi Ribeirovega sina. Le kaj stika ničvredni fantalin po njegovi farmi? Za njegove otroke je pač bolje, da se ne seznanijo s tem nepridipravom. A doma ga je znala pomiriti njegova žena, da je slednjič rekel:

»Če misliš, da ta družba ne bo nevarna Kiku in meni, da se bo kaj dobrega izcimilo iz tega, je tudi meni prav. Vendar bova gledala in nanj pazila. Ljubi Bog naj varuje Kika!«

Doma, na očetovi farmi, je bilo vse tiho in mrtvo, ko se je Roberto poslovil od svojega spremljevalca in stopil v hišo. V kuhinji je bila samo oskrbnica.

»So šli vsi k Barbalhu!« je rezko in na kratko odvrnila oskrbnica na vprašanje, in pokazala omaro, češ, da si naj sam vzame jedil, če hoče. »Pa še ti pojezdi tja, imajo veliko zborovanje.«

Fanta je kar prešinilo. Tak se bodo nemara vendarle udarili!

Nato pa je v duhu mahoma zagledal pred seboj Kika in tedaj se ni več pomišljal, ali ugibal: Naj počenjajo, kar hočejo! Noče biti več zraven! Ko je stopil iz hiše, je zagledal nekega hlapca, ki se je tudi odpravljajal tjakaj:

»Ali ne greš z menoj?« ga je začudeno vprašal. »Zdaj pa začnemo prav zares z veliko gonjo!«

»Pri miru me pusti!« je odvrnil Roberto. Sedel je pred hišo, da bi obujal spomine na včerajšnji dan. Vse mu je spet in spet zažarelo v eni sami svetli misli: jutri!... jutri!

(Nadaljevanje.)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela 30.— Din,
celoletno 1936/37 za en del 15.— Din,
posamezna (ločena) številka 1.— Din,
pri poverjeniku za dijake — 50 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).